

Introduction

הספר הזה עניינו ידוע שהוא משנה תורה יבאר בו משה רבנו לדור הנכנס
בארץ רוב מצות התורה הצריכות לישראל ולא יזכיר בו דבר בתורת
כהנים ולא במעשה הקרבות ולא בטהרת כהנים ובמשי ה' שכבר ביאר
אותם להם. והכהנים וזריהם הם לא יצטרכו לאזהרה אחר אזהרה אבל
בישראל יחויר המצוות הנוהגות בהם פעם להוסיף בהם ביאור ופעם שלא
יחויר אותם רק להזהיר את ישראל ברוב אזהרות כמו שיבאו בספר הזה
בעניין עבודה גלוילים אזהרות מרבות זו אחר זו בתוכחות וקול פחדים
אשר יפחיד אותם בכל ענשי העבירות. ועוד יוסיף בספר הזה כמה ממצוות
שלא נזכיר כלל כגון היבום ודין המוציא שם רע והגירושין באשה ועדים
זוממין וולתו. וכבר נאמרו לו כולם בסיני או באוהל מועד בשנה הראשונה
קודם המרגלים כי בערבות מואב לא נתחדשו לו אלא דברי הברית כאשר
נתפרש בו. ועל כן לא נאמר בספר הזה וידבר ה' אל משה לאמר צו את
בני ישראל או דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם מצוה פלונית. אבל לא
נכתבו המצוות בספרים הראשונים שידבר עם יוצאי מצרים כי אולי לא
נהגו באותה המצוות רק בארץ ע"פ שהן חותת הגוף. כאשר בא בעניין
הנסכים או מפני שאין תדיות לא הזכיר רק בبنיהם נוחלי הארץ.

וְעַבְדָה־אֱמֶת וּשְׂרֵךְ וְחַלְבָה מִלְחָךְ וְגַרְךְ אֲשֶׁר בְּשֻׁעָרִיךְ לְפָנָיו יְבוֹם
עֲבָדָה וְאַמְתָה כְּמֹודָה:

- וְנִכְרַתְתָ קַיְעַבְדָ הַיִלְט | בָּאָרֶץ מִצְרָים וַיַּאֲזַהֵר יְהוָה אֱלֹהֵיכְל מִלְשָׁם בְּנֵד חַזְקָה
וּבְנָרָע נְטוֹלָה עַל־פָנָיו צוֹל יְהוָה אֱלֹהֵיכְל לְעַשְׂוֹת אֶת־יְמֵינֵם הַשְׁבָתָה: (ס) 10
- כְּבָד אֶת־אֲכִילָה וְאֶת־אֲפָלָה כְּאַשְׁר צוֹה יְהוָה אֱלֹהֵיכְל לְמַעַן | יָאִרְיָהָן יְמִינָה וְלְמַעַן 10

זוכרת וגור. המ דברי משה, והכוונה כי ביום השבת יש בו גם כן הערכה לאדם לזכור יציאת מצרים, כשהוא שותת בלי שעבוד יraigish כי ה' הוא המניה לעמו מכל צריהם ויתן לבו לקבל גוריות המוציאה מעבדות, ורבותינו ז"ל אמרו (פסחים ק"י:ג) מכאן שציריך להזכיר בקדושת היום יציאת מצרים:

- האמנם ענן הספר הזה ואמתתו הוא שמרע"ה אמר הדברים האלה וביאר המצויה שנזכרו פה לישראל לצורך פרידתו ורצה הקב"ה אחרי שהשלים לארם לישראל שיכתב בספר התורה כל זה כפי מה שאמרו משה ואולי הוסיף בהם הגבורה טעמים ודברים בזמן הכתיבה הנה אם כן שאמרית הדברים האלה לישראל היו ממרע"ה לא הייתה כתיבתה בספר התורה ממנו. כי הנה לא כתב הוא ע"ה אותם הדברים עצמוו. כי אין יכתוב דבר עצמוו בתורת האלים אבל כתיבת זה כלו היה מפני הגבורה ככל דבר התורה כי הסכימים הקב"ה על ידו וישרו בעניין דברי הツיר הנאמן. ולכן

- וכן הוא סדר הפרשיות בתחילת נא' הואיל משה באר את התורה שהוא
משנה תורה משה מפי עצמו אמרן. והוא התחלת תושבע"פ וכמו"ש
בזוה"ק (פ' זס"א ב') והוא הרב חכמה שצורך לתקן הרבה כעס. אח"כ
פתח בענין התפלה שהוא ג"כ ממדת מלכות שהוא שם אדני' שמורה על
יראה כמו שנה' ואם אדונים אני אי' מוראי. וכן תפלה נדרש בגם' (ברכוות
ט') הפ' ייראך עם שימוש על תפלה וכן נדרש (שם י') אף' בעל החלומות
וכו' לא ימנע עצמו מן הרחמים שנה' וכיו' כי את האלים ירא וכמו
שאומרים בתחלת התפלה אדני' שפטית תפוח. ואמר אתה החילות ובזוה"ק
(ר'ס ב') משה שירותא בעלמא הויה וכיו' והיינו דמשה רבינו הוריד
התושב"כ ובתחלת הבריאה כתיב יום הששי שדרשו ע"ז (שבת פ"ח). אם
ישראל מקבלין התורה אתם מתקיימין וכיו' ואמר סיום מלכא משיחא וכיו'
והיינו דהתחלת תורה שבע"פ שהוא משנה תורה בחיי' תושבע"פ הי' ג"כ
ע"י משה רבינו וסיום מלכא משיחא שאו יתגלה כל התושב"פ שיוכל
להתגלות בעוה"ז. ואח"כ כתיב כי תולד וגוי' ואח"כ דברות שנויות דאי'
(שמור' פ' מ"ז) ובלוחות שנויות אני נותן לך שיהא בהם הלכות מדרש
ואגדות וכו' כי כפלים לתושבי' שווה תכליות הגליות להוציא ע"ז מהאומות
"יוריין" היה ירושה רחויירע"פ "יוריין" רביה. עד עתם היה היה הוא